

Бѣше се почти стѣмнило, когато стигнахъ къмъ колибата. Майка ми и баща ми лежаха около огъня. Като доближихъ, поповдигнаха се и въ свѣтналитѣ имъ очи прочетохъ нѣщо страшно.

— Нищо не намѣрихъ, — продумахъ съ слабъ гласъ.

— Нищо ли?! — извика ядосано баща ми.

Той замахна съ ржка да ме удари, но навѣрно си спомни, че и самъ не бѣше намѣрилъ нищо досега, и я отпусна.

Мълкомъ налѣгахме всички около огъня. Гладътъ ни мжчеше и не можахме да заспимъ. Тѣй се изминаха нѣколко часа. Толкова бѣхме слаби, че не мръдвахме да хвърлимъ дори дърва въ огъня и той си тлѣеше бавно, освѣтявайки ни съ червеникава свѣтлина. Азъ бѣхъ почти вцепененъ, но все пакъ виждахъ и чувахъ всичко, което ставаше наоколо ми.

Майка ми лежеше неподвижно, като мъртва, а баща ми се превръщаше отъ една страна на друга, пѣшкаташе и глухо мърморѣше.

Той бързо стана и съ брадва въ ржка приближи до мене.

Изведнажъ разбрахъ какво иска да прави и завикахъ съ гласъ:

— Татко, татко, не ме убивай! Утре ще ти донеса и змии и мравки! Ще намѣря кенгуру и...

Не ме остави да договоря и, като се нахвърли на мене, удари ме съ брадвата. Паднахъ предъ краката му, облѣнъ въ кръвъ, но още не бѣхъ смъртно раненъ. Той се готвѣше да ме удари втори пѣтъ, но майка ми, като чу виковетѣ ми, скочи и започна да го моли да ме остави.

Бащиниятъ ми гнѣвъ се струпа върху нея.